

De Wijdingssamenkomst

Verslag van 'Quakers en ik' van 20 juli, door Marlies Tjallingii

Hoe stel ik mij open tijdens de Wijdingssamenkomst?

Wat ervaar ik dan?

Wat helpt mij daarbij om me open te stellen?

Wat zit me soms dwars, zodat ik me niet kan openstellen?

Hoe bereid ik me voor om met hart en ziel mee te kunnen doen?

Waaraan merk ik achteraf dat ik mee heb gedaan met de wijdingssamenkomst?

We komen weer online bij elkaar, we zijn met zes Vrienden. De vragen houden ons allemaal bezig en we leren van elkaar hoe we de wijdingssamenkomst beleven.

In de wijdingssamenkomst hebben we verschillende manieren om ons te concentreren. Als er 'Ik' staat of 'mij' zijn dit iedere keer andere deelnemers aan deze bijeenkomst van Quakers-en-ik:

- Contact maken met mijn lichaam, met mijn adem, dan stopt mijn hoofd met van alles te bedenken.
- Loslaten van alle gedachten over wat ik heb gedaan, wat ik nog moet doen, soms val ik in slaap en daarna heb ik dan vaak een diepe ervaring en waardevolle gedachtes
- Voor mij is het niet zo gemakkelijk om mijn gedachten uit te schakelen, ik ben al een tijd niet geweest, daarom kan ik me niet zo gemakkelijke verbonden voelen met de mensen, die ik niet ken, als ik mee doe aan een retraite is dat gemakkelijker.
- Als ik alleen mediteer kom ik sneller de diepte in. Maar ik voel bij de Wijdingssamenkomst vooral verbondenheid bij het nagesprek.
- Als je in stilte bij elkaar komt, dan ken je de mensen niet en dat is niet echt fijn voor mij.

We hebben allemaal andere groepen. Dus het gaat niet steeds hetzelfde. Het is de regel dat we meteen stil zijn en dat we niet praten nadat de eerste Vriend zit. Voor mensen die nieuw zijn kan dit vervreemdend werken. Hoe zou het zijn dat we nieuwe mensen vooraf naar hun naam vragen en hen welkom heten? Niet om een lang gesprek te voeren, wel om hen welkom te heten.

We hebben het over de taak van de deurwacht gehad, die wel de mensen

Quaker Wijdingsamenkomst in Bennekom

welkom heet en zegt waar ze kunnen gaan zitten. Is het ook de taak van de deurwacht om iemand te vragen om de bijdrage kort te houden? Dit zou ook een taak van een elder kunnen zijn. Die hebben we niet aangewezen, dus misschien zijn we wel allemaal elders. Maar hoe weet ik nu dat ik iemand aanspreek op haar of zijn misschien wel heel lange bijdrage?

In Bennekom en in Deventer hebben we niet echt een deurwacht. Wel gaat de sleutel soms met iemand anders mee, zodat we deze taak variëren. We wisselen hierover uit en voelen dat we aan het leren zijn over hoe we mee doen met de Wijdingsamenkomst.

Als iemand een bijdrage geeft die te lang is of ons niet aanspreekt dat is het ook een kwestie van accepteren en loslaten. Misschien kan iemand, kan ik, achteraf iets zeggen over de bijdrage, wat je wel of niet aansprak.

Hoe bereiden we ons voor op de Wijdingsamenkomst?

Het lezen van de door Frieda Oudakker vertaalde Pendle Hill brochure van de Vier deuren naar de Wijdingsamenkomst is een hulp. Deze lees ik onderweg in de trein naar de wijdingsamenkomst. Maar of we alle deuren kunnen door gaan is nog de vraag.

Het gesprek na de wijdingsamenkomst ervaren we als heel verbindend. Dat is voor één van ons de reden om naar de wijdingsamenkomst te gaan. Meer nog dan het uur stil zijn samen. Uitwisselen hoe we allemaal in het leven staan, door het uur stil zijn samen, gaan deze gesprekken vaak dieper dan onze alledaagse contacten.

Maar ook is er de ervaring dat de stilte de hele dag met ons mee gaat. Zoals Thomas Kelly beschrijft dat er als het ware twee lagen zijn: de

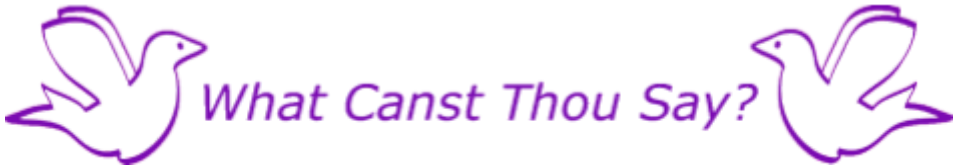
diepe stille laag die er altijd is en de bovenlaag waar je met het alledaagse bezig bent. Door meer stil te zijn kun je leren om gemakkelijk met die diepe laag contact te hebben en in contact te blijven.

Als we regelmatig met de wijdingssamenkomsten mee doen, dan heeft dat effect op de lange termijn.

Door het mee doen ook online ervaar ik dat ik geestelijk gegroeid ben.

De vraag van George Fox: ‘wat zeg je zelf hierover’, is een belangrijke vraag voor me.

George Fox: Christ say this....but

Het helpt om een tekst, bijvoorbeeld een zin van een zegenbede die in de kerken gezegd wordt: “Geef uw vrede” voor mezelf te zeggen als een soort mantra. Dat helpt en maakt stil.

Het lied van Kees Boeke, waarin de zin voor komt: “in de stilte is in mijn denken Gods gedachte opgegaan”. Het kan gebeuren dat er eerst allemaal gedachten zijn en dan het dan stil wordt. Dan kunnen er gedachten boven komen die we niet van te voren hadden geweten, alsof de gedachte van een dieper niveau komt.

Door de dag heen buiten de wijdingssamenkomst is het ook van belang om stilte te ervaren en bijvoorbeeld een intentie voor de dag te zetten.

Die je dan mee neemt de dag in. Dat kan ook door de natuur in te gaan en daar de verdieping, de levenskracht en de verbinding te voelen.

Wat nemen we mee van ons gesprek?

Samen leren, uitwisselen, fijne gesprekken, openheid en kwetsbaarheid, intimiteit van de uitwisseling, het is als een cadeau om zo samen te zijn. Ik wil dit nog wel herkauwen.

Er is een enorme diepgang, waar we mooie dingen uitwisselen, dingen waar iedereen naar zoekt.

Ik zag verheugde gezichten op wat ik zei.

Dat is herkenning en erkenning.